

Ik was blij dat we rechtsomkeer gingen. Mijn gedachten gingen nog altijd uit naar “Shadow”

Eenmaal weer binnen rolde ik me lekker op in de mand. Ozzie was languit voor mijn mand gaan liggen. Het zou nog veel werk kosten om hem manieren te leren. Langzaam vervaagde alles om me heen. Ik hoorde nog in de verte een zacht gekreun en voor ik het wist viel ik in een diepe slaap.

AAN DE RAND VAN HET BOS, NAUWELIJKS ZICHTBAAR IN DE SCHADUW VAN DE BOMEN, FLITSTE IETS VOORBIJ. EEN VAGE VORM, SNEL EN LAAG BIJ DE GROND. SAM KNEEP ZIJN OGEN SAMEN EN RICHTTE ZIJN ZAKLAMP OP DE PLEK, MAAR HET ENIGE WAT HIJ ZAG WAREN DE DONKERE SILHOUETTEN VAN DE BOMEN.

ZIJN HART SLOEG EEN SLAG OVER. HAD HIJ ZICH VERGIST? WAS HET VERBEELDING?

EEN SCHERPE WINDVLAAG RUKTE AAN ZIJN JAS, EN INEENS KLONK ER EEN GELUID UIT HET BOS. NIET HET HUILEN VAN EEN VOS OF HET GEKRAS VAN EEN UIL, MAAR IETS.....

ANDERS.

HET WAS LAAG EN DREIGEND, EEN MENGELING TUSSEN EEN GROM EN EEN DIEP, HOL GEKREUNN. ALSOF IETS DIEP IN HET BOS OP DE LOER LAG.

SAM DEED INSTINCTIEF EEN STAP ACHTERUIT.

EEN DEEL VAN HEM WILDE HET BOS IN RENNEN OP ZOEK NAAR SHADOW. MAAR EEN ANDER DEEL, EEN DIEPER INSTINCTIEVER DEEL, ZEI HEM DAT HIJ STIL MOEST BLIJVEN STAAN.